

[Inger Gautier Schmit.]

fulgt en ændret og stærkt forringet Eksport. Men denne sidste har paa den anden Side bevirket en begunstiget Hjemmeindustri, der i høj Grad er i Udvikling. Hvorfra kommer nu Købeevnen til denne forøgede Industris Produkter? Professor Jens Warming har nylig i en Artikel udtalt sig herom og sagt, at da Bybefolkningen køber sine Landbrugsvarer 17 pCt. billigere end i 1929, faar de herigennem et meget stort Beløb tilovers, som kan kastes over paa disse nyopdukkende Hjemmeindustrier og kan bidrage til, at disse flourer saa stærkt, som de gør. Herover er der en Del, som fryder sig, men at det i det lange Løb skulde blive til Fordel for Landets Befolkning som Helhed og skulde bringe billigere Levofod og høj Beskæftigelsesgrad, som vi alle ønsker, er sikkert ganske udelukket.

Tværtimod, vi har nu Lejlighed til at bedømme Virkningen af en opløstrende Protektionisme og visse Former for Planøkonomi, som ud over Virkningen paa de Industrier, som begunstiges heraf, og den Tryghed, det giver for disse Industriernes Arbejdere, Direktører og Aktionærer, næppe har anden sikker Virkning end den i høj Grad at fordyre Levofoden for den øvrige Del af Befolkningen. Der er da ogsaa allerede kommet store Betænkeligheder til Orde ikke mindst inden for Handelsverdenen, som ser denne stigende Beskyttelse, og som ser, at Handelens frie Udfoldelse herved i høj Grad trues.

Tillige skaber denne Udvikling et Dyb imellem Indtjeningsevnen hos disse favoriserede Erhverv og saa de øvrige Erhverv, imellem disses fastlønnede og vellønnede Arbejderes Kaar og de meget beskedne Kaar og den utrygge Levofod, som de ca. 82 000 arbejdsløse i Dag maa friste. Disses Arbejdsløshed er sikkert ikke helt uden Forbindelse med den manglende Tilpasning og den ulige Fordeling af Landets Indtjening, som bl. a. bidrager til, at Landets største Eksporterhverv, Landbruget, i Øjeblikket, meget imod dets Vilje, bliver en daarlig Arbejdsgiver og en daarlig Køber. Det er saaledes ved statistiske Tal blevet godtgjort, at Landbruget i Øjeblikket beskæftiger ca. 40 000 Personer færre end under normale Forhold, og det er vel netop disse 40 000, som gør Arbejdsløshedstallet saa uforholdsmæssigt stort. Man maa derfor i høj Grad ønske, at Forholdene kunde udvikle sig i Retning af, at Landbruget baade som Køber og som Arbejdsgiver maatte komme op paa sin normale Højde.

At Stat og Kommune ikke i det lange

Løb kan blive ved at forøge deres Budgetter, samtidig med at Landets Indtjeningsevne er forringet med en Trediedel og Befolkningens skattepligtige Indtægt dalet med 300 Mill. Kr., burde være indlysende for enhver; men noget alvorligt Skridt til at ændre Signaler ses der ikke at være Tegn til hos Regeringen. Vor Finanslov, som for et Par Aar siden med store Anstrengelser var kommet ned paa ca. 300 Mill. Kr., nærmer sig nu stærkt 400 Mill. Kr., og i visse Kommuner nærmer Skatten sig næsten til Ekspropriation, ja, man ser jo endogsaa Folketingsmænd flytte til andre Kommuner for at komme ind under en lavere Skatteprocent.

Den højtærede Finansminister fremkom ved Foretæggelsen af Finanslovsforslaget i Aar med et Haab om, at Sparekommissionen kunde fremskaffe Besparselser. Men de Summer, det her drejer sig om, vil sikkert kun blive af ringe Virkning for Helheden. Hvis man foretrækker at lade de offentlige Udgifter stige, samtidig med at Landets samlede Indtægter daler, vil man sikre sig fire Ting: Øgede Skatter, en øget Statsgæld, en øget Arbejdsløshed og et øget Krav om Krone-sænkning hos en Del af Befolkningen. Staten kan ikke i Længden opretholde Livet ved Skatteudskrivninger, offentlige Laan, Tilskud til forskellige utilfredse Erhverv og Gaver til arbejdsløse. Den indre Økonomi i Landet maa bringes i et sundt Leje. Der maa være Lighed for Erhvervene, saaledes at vi ikke slider hinanden op i Kampen for, hvem der skal have den største økonomiske Fordel af Tidens Vanskeligheder. Det vil altid i Længden blive de svage i Samfundet, der kommer til at bære den tungeste Byrde, og dem mener den siddende Regering sig særlig kaldet til at værne.

Af Socialministeriets Budget fremgaar det, at der til det Arbejde, som øves fra K. F. U. M.'s og K. F. U. K.'s Emigrantkontor, har fundet en Forringelse Sted paa 1 000 Kr. i det Tilskud, som dette Arbejde erholder fra Staten. Jeg beklager denne Ændring, idet man gennem dette Arbejde gør en saa samfundsnyttig Gerning, at det burde have beholdt den Støtte fra Statens Side, som det hidtil har oppebaaret.

Maa jeg i denne Forbindelse tillade mig at spørge, hvor meget Statens Udvandringskontor koster, om man ikke kan tænke sig her at tage en forringet Udgift og føre Bepsarselsen over paa Emigrantkontoret, idet jeg tror at være vidende om, at Emigrantkontorets Arbejde foreløbig har en ganske